

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἐν ἡλικίᾳ ἀκμαίᾳ σχετικῶς εἰσέτι ἀπέθανεν ἐξ αἰφνιδίου θανάτου κατὰ τὴν 11 Ἰσταμένου ὁ Ἀριστείδης Κ. Οἰκονόμου, χρηματίσας ἄλλοτε εἰσαγγελεὺς τῶν ἐφετιῶν, ἐπιδοθεὶς δὲ τελευταίως εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον καὶ ἐκλεγθεὶς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν, κατόπιν δὲ καὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ.

Τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ Οἰκονόμου ὀδυνηρὰν τοῖς πᾶσιν ἐνεποίησεν αἰσθησίν, ἀνυπόκριτον δ' ἐξεδηλώθη τὸ πένθος κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἰδίου ὑπὸ τῶν λαϊκῶν τάξεων, ὑπὲρ ὧν κατὰ προτίμησιν ἀφιέρωσε τὰς ἐνεργείας του, συντελέσας ὑπὲρ πάντα ἄλλο εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν αὐτῶν καὶ ἐμπνεύσας αὐταῖς τὸ σωτήριον τῆς ἀδελφότητος πνεῦμα διὰ τοῦ διοργανισμοῦ τῶν συντεχνιῶν. Ὁ Οἰκονόμου, ἦτο πρωτότυπος καὶ προνομιούχος φύσις. Ὁξὺς τὴν διάνοιαν, εὐφυής, ρέκτης, πεπρωτισμένος δι' ἠγίου μαθήσεως, κεκτημένος δὲ τὸ χάρισμα εὐφραδείας οὐ τῆς τυχούσης, διέπρεψε μὲν εἰς τὸ δικαστικὸν στάδιον καὶ διεκρίθη ἐπὶ ἀκεραιότητι καὶ ἀυστηρότητι, ἐπὶ τινὰ δὲ χρόνον κατέλαβε καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ στάδιῳ θέσιν ἐπίσημον. Πρώτην φοράν μετὰ πολλὰ ἐτη ἠκούσθη ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἢ κομψῇ τὴν φράσιν, καυστικῇ καὶ θαυραλέᾳ εὐλωττία του θίγουσα ζητήματα ἄλλα παρὰ τὰ συνηθῆ, οὐκ ὀλίγοι δὲ ἦσαν τότε οἱ ἀποβλέψαντες μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὸν ἰδεολόγον βουλευτὴν Καλαβρυτῶν καὶ πιστεύσαντες εἰς τὸν πολιτικὸν αὐτοῦ ἀστῆρα, διὸ μετ' ὀλίγον κατὰ τὰς πολυθρολήτους ἐκλογὰς τῆς 7 Ἀπριλίου ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς, ἠγούμενης τῆς νεολαίας τῆς πρωτενοῦσης, ἐνθουσιωδῶς ἐξέλεγεν αὐτὸν βουλευτήν. Ἄν ὁ Οἰκονόμου ἦτο πρακτικώτερος, ἂν ἐγίνωσκε νὰ συμμορφῶται κάλλιον μὲ τὰς περιστάσεις, αἵτινες πρόσφοροι τότε παρουσιάζοντο, ταχέως ἤθελεν ἀποκτήσει ὑπέροχον ἐν τῇ Πολιτείᾳ θέσιν. Δυστυχῶς ἔμεινε πάρα πολὺ προσηλωμένος εἰς τὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπραγματοποίητα αὐτοῦ ἰδεώδη καὶ ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως ταύτης τοῦ πρακτικοῦ πνεύματος δὲν ἐδικαιώθησαν ὅσον ἔδει αἱ προσδοκίαι τῶν πολυαριθμῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν του. Ἄλλ' ὁ Οἰκονόμου δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐχερῶς ἀποκαμνόντων· ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ παρέχων τὴν ὑποστήριξιν του εἰς τοὺς λαϊκοὺς συνεταιρισμοὺς του καὶ δημοσιεύων τὴν Οἰκονομικὴν Ἐπιθεώρησιν περισπούδαστον σύγγραμμα περιοδικῶν, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἰδρυσε πρὸ ἐτῶν καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ἐμβριθεῖς πρωτοτύπους μελέτας, ἰσως δὲ θὰ ἐλάμβανε καὶ αὐτὸς μέρος ἐνεργὸν ἐν τῇ πολιτικῇ παλαίστρᾳ, ἂν ὁ θάνατος δὲν ἀφήσπαζεν αὐτόν.

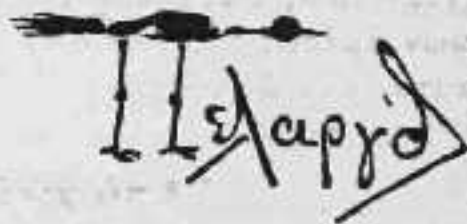
Ὁ θάνατος τοῦ Ἀριστείδου Οἰκονόμου εἶνε τοσοῦτο μᾶλλον θλιβερός, ὅσον ὀσημέραι ἐπαισθητῇ καθίσταται ἢ παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσα λειψανδρία καὶ εἰς τὰς πυκνουμένας ἐσοαὶ τάξεις τῶν πολιτενομένων οὐδεμία διαφαίνεται ἐξελθούσα ὅπωςδῆποτε προσωπικότης, ἐφ' ἧς νὰ στηριχθῶσιν αἱ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες. Μὴ δυνηθέντες εἰς τὸ παρὸν φύλλον νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα του, χαράττομεν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ἐκ καθήκοντος φιλίας καὶ ὑπολήψεως πρὸς τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος.

ΣΤΑΦΙΣ — ΚΡΗΤΗ

Μ' αὐτὴ τὴν νέα σύμβασι γὰρ τὴν φτωχὴ σταφίδα,
ὡς ὁ Σωκράτης ξεφωνῶ πῶς... ἐν καὶ μόνον οἶδα:
Ἀηλιτισμένοι χάσανε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
κι' ἀποκοπὴ ἐπήρατε νὰ λένε γὰρ τὴν Κρήτη.

Πλὴν δὲ αὐτὰ ποῦ λέγονται μὲ πατριώτου πόνον
σημαίνουν καθαρῶτατα αὐτὸ—αὐτὸ καὶ μόνον:
δὲν πρόκειται γὰρ σύμβασι, γὰρ Κρήτη, γὰρ σταφίδα...
Γὰρ ἐξουσία ἐγίνε τὸ μάτι τοῦ γαρίδα.

ΤΡΕΙΣ ΩΡΑΙ ΕΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩΙ

Διατὴ ἀνηλθον

— Κύριε Σπελτερίνη, εἶμαι δημοσιογράφος ἐπειδὴ δὲ μοῦ ἀρέσκει ὑπερβολικῶς νὰ γράφω ἄρθρα μὲ ὑψηλὰς ἐννοίας, νὰ ὑψῶνω τὴν φωνὴν μου ὑπὲρ τῆς δεινοπαθούσης Κρήτης καὶ τέλος νὰ βλέπω πάντα τὰ ζητήματα ἀπὸ ὑψηλῆς σκοπιᾶς θὰ σὰς παρακαλέσω, ὅταν ἀνέλθητε καὶ πάλιν διὰ τοῦ ἀεροστάτου σας νὰ μὲ παραλάβητε μετὰ τῶν ἄλλων συνταξειδιωτῶν σας.

— Κύριε Συντάκτα, μοὶ ἀπήντησε θὰ κάμω μίαν ἀνάβασιν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς λογίους, ὁπότε θὰ προσκαλέσω καὶ ὑμᾶς...

Ἐπὶ τῇ ἐκδηλωθείσῃ ἐν τῷ προσώπῳ μου ἐκπλήξει προσέθετο:

— Τὸ ταξειδίον αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸν δὲν θὰ μοὶ στοιχίσῃ τίποτε· οἱ λογίοί σας εἶνε τόσον κοῦφοι!

Τὴν ἐπομένῃν τῷ ὄντι ἔλαβον προσκλητήριον διὰ τοῦ ὁποίου μοὶ ἐγνωρίζετο, ὅτι μετὰ μεσημβριαν θὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ἰδιαίτερον ταξειδίον χάριν τῆς ἐλαφροῦς φιλολογίας.

Αἱ προπαρασκευαί.

Μεταβὰς εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον εὗρον τὸν ἀκαταπόνητον ἀερονάυτην καταγινόμενον, τὸν πράκτορα αὐτοῦ κ. Νέγρη, τὸν κ. Μυριανθούση καὶ τὸν κ. Φιλήμονα. Εἶχε τὸν λόγον ὁ κ. Φιλήμων, ὅστις ὠμίλει περὶ τῶν δημοτικῶν ἔργων τὰ ὅποια θὰ κάμῃ καὶ ἀνέπτυσε τὰς θεωρίας του περὶ ἐκκοπῆς τῶν δένδρων. Ἐφ' ὅσον ὁ κ. Δήμαρχος ἠγόρευεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ἀερόστατον ἐξογκοῦτο μέχρις οὗ ὁ κ. Σπελτερίνη ἐφώνησε:

— Παῦσε, ἀρκεῖ!

Ἦτο πεπληρωμένον μόλις δὲ το συνεχράτουν οἱ παμπληθεῖς στερεοὶ πάσσαλοι.

— Ὅριστε, κύριοι· εἰσέλθετε εἰς τὴν καλαθίδα, προσέθηκεν ὁ κ. Σπελτερίνη.

Εἰσήλθομεν πάντες. Ὁ κ. Φιλήμων κατ' ἀρχὰς ἐδίστασε, διότι ἦτο καὶ ὁ κ. Νέγρη, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἰσήλθε.

Ἡ καλαθίς.

Ἐπειδὴ τὸ ταξειδίον ἦτο ἐπιστημονικὸν εἶχομεν ὅλοι ἐφοδικῶς καταλλήλως. Ὁ κ. Σπελτερίνη εἶχε λάβει μεθ'